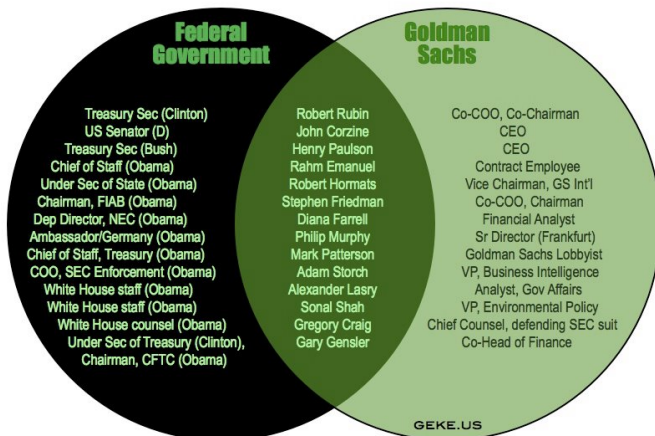




Ca sa preiau o vorba celebra, dar nu foarte draga, “o imagine face cat o mie de cuvinte”. Daca mariti fotografia [publicata de Charles Burris](#), veti observa harta interactiunilor dintre Goldman Sachs si Statul American. Pozitiile ocupate de fostii angajati ai gigantului financiar sunt unele de top si, cred, ca foarte putine banci au o pepiniera de birocrati asemanatoare. Doi secretari ai trezoreriei (Henry Paulson si Robert Rubin), un sef de cabinet (Emanuel Rahm), un ambasador in Germania (Philip Murphy), senatori si multi altii reprezinta contributia Goldman Sachs la bunastarea si linistea poporului american.

Si daca numele din diagrama, care ia in considerare doar ultimii trei presedinti ai SUA, vi se par cam multe, trebuie spus ca autorul a neglijat altele. De pilda, [Robert Wenzel](#) scrie ca Neal Kashkari, seful Biroului de Stabilitate Financiara, institutia care a cumparat active toxice ale Goldman Sachs si ale altor banci in mijlocul crizei, a lucrat bineinteles la aceeasi institutie, inasa nu apare in imagine. Intr-o situatie identica este consilierul actualului sef al trezoreriei, care provine din stabilimentul de pe Wall-Street, unde a indeplinit acelasi rol. Se pare ca nici Larry Summers, actualul sef al National Economic Council, nu este strain de banii Goldman Sachs. Nu uitati ca si presedintele Bancii Central Europene are in CV acelasi loc de munca. La fel si Romano Prodi...

Asa ca e de inteles, pe undeva, furia miscarilor OWS doar ca strategia si obiectivele stangii au intotdeauna darul de a agrava lucrurile in loc de a le rezvola. In cazul de fata, taxarea si reglementarea suplimentara a bancilor sau chiar nationalizarea lor nu ar face decat sa acorde mai multa putere statului si actualului cartel, deoarece reglementarile functioneaza in general in sensul obstructionarii intrarii unor noi jucatori pe o piata. Iar statul nu poate fi niciodata un

instrument neutru de “agregare” a preferintelor individuale, ci va fi intotdeauna un paravan pentru interesele private ale diverselor grupuri. In concluzie,{jcomments on} singura sansa de reforma a statului o reprezinta minimizarea lui, iar in cazul bancilor solutia este renuntarea la legislatia de tip “tender law” si la rezervele fractionare. Altfel, bancherii, asfaltatorii, producatorii de masini si alte factiuni privilegiate vor reusi in permanenta sa impuna publicului propria agenda.